

1. Откровения

1:1:1: Предадено от Умар ибн ал-Хаттаб

Чух Пратеника на Аллах ﷺ да казва: „Наградата за делата зависи от намерението и всеки човек ще получи награда според намеренията си. Така че, който се е преселил за земни блага или да се ожени за жена, неговото преселение е за това, за което се е преселил.”

1:1:2: Предадено от Айша

(Майката на вярващите) Ал-Харис бин Хашим попита Пратеника на Аллах ﷺ: „О Пратенико на Аллах, как ти се низпослава Небесното вдъхновение?” Пратеника на Аллах ﷺ отговори: „Понякога се низпослава като звъненето на камбана – тази форма на Вдъхновение е най-трудна от всички и това състояние отминава, след като вече съм запомнил това, което ми се вдъхновява. Понякога Ангелът идва във формата на човек и ми говори, а аз запомням това, което казва.” Айша добави: „Наистина, аз видях Пророка ﷺ да получава вдъхновение в много студен ден и забелязах пот да капе от челото му, когато вдъхновението приключи.”

1:1:3: Предадено от Айша

(Майката на вярващите) Началото на Небесното вдъхновение на Пратеника на Аллах ﷺ било под формата на праведни сънища, които идвали като истинска дневна светлина и тогава му била дарена любов към уединението. Той се усамотявал в пещерата Хира, където той служел единствено на Аллах постоянно в продължение на много дни, докато не го обземало желание да види семейството си. Той си вземал храна със себе си за пътуването и престоя, а после се връщал при жена си Хатиджа, за да си вземе храна по същия начин отново, докато внезапно Истината не се спусна при него, когато той бил в пещерата Хира. Ангелът дошъл при него и му казал да чете. Пророкът ﷺ отговорил: „Аз не мога да чета.”

Пророка ﷺ добави: „Ангелът ме хвана и ме притисна толкова здраво, че вече не можех да издържам. След това той ме пусна и отново ми каза да чета и аз казах: ‘Аз не мога да чета.’ При това той ме хвана и ме притисна втори път, докато вече не издържах. Тогава той пак ме пусна и ми каза да чета, но аз отново му казах: ‘Аз

не мога да чета (или 'Какво да чета?'). Тогава той ме хвана за трети път и ме притисна, след което ме пусна и ми каза: **Чети в името на твоя Господ, Който сътвори - сътвори човека от съсирек! Чети! Твоят Господ е Най-щедрия. (96:1-3)**" Тогава Пратеника на Аллах ﷺ се върнал с Вдъхновението и със силно биещо сърце. Тогава той отишъл при Хатиджа бинт Хуалид и казал: „Завий ме! Завий ме!" Те го покрили докато отминал страхът му, след което той ѝ казал какво се случило и добавил: „Страх ме е да не ми се случи нещо." Хатиджа отговорила: „Никога! Кълна се в Аллах, Аллах няма да те опозори никога. Ти поддържаш добри отношения с близки и роднини, помагаш на бедните и нуждаещите се, гощаваш гостите си щедро и помагаш на хората в неволя."

След това Хатиджа го закарала при братовчед ѝ Уарка бин Науфал бин Абдул Узза, който през пред-ислямския период станал християнин и пишел на иврит. Той преписвал евангелието на иврит толкова, колкото Аллах пожелаел. Той бил старец, изгубил зрението си. Хатиджа казала на Уарка: „Чуй историята на племенника си, о братовчедо мой." Уарака попитал: „О племеннико, какво си видял?" Пратеника на Аллах ﷺ описал какво видял. Уарака казал: „Това е същият този, който пази тайните (ангел Джибраил), който Аллах изпратил при Муса. Ще ми се да бях млад и да доживея времето, когато твоят народ ще се отрече от теб." Пратеника на Аллах ﷺ казал: „Ще ме прокудят ли?" Уарака потвърдил и казал: „Всеки, който е дошъл с това, което ти донесе, е бил третиран с враждебност и ако аз доживеех до деня, в който хората ще те прокудят, щях да те подкрепя." Но след няколко дена Уарака умрял и Небесното откровение прекъснало за известно време.

Предадено от Джабир бин Абдуллах ал-Ансари, когато говорил за прекъсването на откровението, предал речта на Пророка ﷺ: „Както си вървах, изведнъж чух глас от небето. Погледнах нагоре и видях същия ангел, който ме посети в пещерата Хира да седи на стол между земята и небето. Изплаших се от него, върнах се вкъщи и казах: 'Завийте ме!'" Тогава Аллах низпослал следните знамения от Корана: **О, ти, който се обвиваш, стани и предупреждавай, и твоя Господ възвеличавай, и дрехите си почиствай, и скверността отбягвай. (74:1-5)** След това откровението започнало да идва силно, често и редовно.

1:1:4: Предадено от Саид бин Джубаир

Когато Ибн Аббас обяснявал думите на Аллах: **Не си движи езика с това Слово [о, Мухаммад], за да избързаш [да го запомниш]! (75:16)**, казал: „Пратеника на Аллах ﷺ понасяше откровението трудно и за това си движеше устните бързо повтаряйки го." Ибн Аббас помръднал устните си, казвайки: „Аз движа устните си

пред вас така, както го правел Пратеника на Аллах ﷺ.” Ибн Аббас добавил: „За това Аллах низпослал: **Не си движи езика с това Слово [о, Мухаммад], за да избързаш [да го запомниш]! Да бъде събрано [в твоите гърди] и четено [от теб] е Наша грижа. (75:16-17)**, което значи, че Аллах ще направи така, че да запомни тази част от Корана, която му била низпославана на ум и да я рецитира. Думите на Аллах: **И когато го четем, следвай неговото четене! (75:18)** означават ‘слушай и бъди тих’. **После неговото разясняване е Наша грижа. (75:19)** означава ‘Аллах ще те направи да го рецитираш и значението му ще бъде ясно от самосебе си чрез твоя език.’ След това Пратеника на Аллах ﷺ слушал Джибраил всеки път, когато той идвал, а когато си тръгнел, рецитирал така, както рецитирал Джибраил.”

1:1:5: Предадено от Ибн Аббас

Пратеника на Аллах ﷺ беше най-щедрия от всички хора и достигаше върха на своята щедрост през месец рамазан, когато се срещаше с Джибраил. Джибраил се срещал с него всяка нощ от рамазан, за да го учи на Корана. Пратеника на Аллах ﷺ беше най-щедрия човек, дори по-щедър от силния неконтролируем вятър (в готовност и с бързина да извърши благотворителни дела).

1:1:6: Предадено от Абдуллах ибн Аббас

Абу Суфян ибн Харб ме уведоми, че Ираклий изпратил вестносец при него, когато придружавал керван на курайшите. Те били търговци, отишли по работа в Шам (Сирия, Палестина, Ливан и Йордания) по времето, когато Пратеника на Аллах ﷺ имал мирен договор с Абу Суфян и неверниците от курайшите. Така Абу Суфян отишли при Херакъл в Илиа (Йерусалим). Херакъл ги извикал в двора, а около него били всички знатни. Той извикал своя преводач, който превеждайки въпроса му им казал: „Кой от вас е близък на човека, който твърди, че е пророк?” Абу Суфян казал: „Аз съм му най-близък роднина (от тук присъстващите).”

Ираклий казал: „Доведете го (Абу Суфян) близо до мен и накарайте другарите му да застанат зад него!” Абу Суфян добави: „Ираклий каза на преводача си да каже на другарите ми, че иска да ми зададе няколко въпроса относно този човек (Пророка ﷺ) и ако кажа някоя лъжа, те да ме коригират.” Абу Суфян казал: „Кълна се в Аллах! Ако не ме беше страх от другарите ми, че ще ме заклеймят като лъжец, нямаше да кажа истината. Първия въпрос, който ми зададе, беше:

‘Какъв е статута на семейството му сред вас?’

Отговорих: 'Той е от благородно семейство сред нас.'

Ираклий по-нататък ме попита: 'Някой сред вас преди претендирал ли е същото (т.е. че е пророк)?'

Аз отговорих: 'Не.'

Той попита: 'Някой от предците му бил ли е владетел?'

Аз отговорих: 'Не.'

Ираклий попита: 'Благородниците ли го следват или бедните?'

Отговорих: 'Бедните го следват.'

Той каза: 'Последователите му увеличават ли се или намаляват?'

Аз отвърнах: 'Увеличават се.'

Ираклий каза: 'Някога обвинявали ли сте го в лъжа преди твърдението му, че е пророк?'

Аз казах: 'Не.'

Ираклий попита: 'Изменя ли на обещанията си?'

Аз казах: 'Не. Ние имаме примирие с него, но не знаем какво ще стори с него.' Не намерих какво да кажа против него, освен това.

Ираклий попита: 'Воювали ли сте срещу него?'

Аз отговорих: 'Да.'

Тогава той каза: 'Какъв беше изхода от битката?'

Аз отговорих: 'Понякога той побеждава, понякога ние.'

Ираклий каза: 'Какво ви нарежда да правите?'

Аз казах: 'Той ни казва да служим на Аллах и само на Аллах, и да не съдружаваме никой с Него, и да се отречем от всичко, което предците ни са казвали. Заповядва ни да се молим, да казваме истината, да бъдем целомъдрени и да поддържаме добри отношения с близките и роднините ни.'

Ираклий помоли преводача си да ми предаде следното: 'Попитах те за семейството му, а ти ми отговори, че е от много благородно семейство. Всъщност всички пророци произхождат от благородни семейства сред народите си. Питам те дали някой друг сред вас е твърдял подобно нещо, а ти отрече. Ако беше потвърдил, щях да си помисля, че той следва примера на този човек. След това те

попитах, дали някой от предците му е бил владетел. Ти отрече, а ако беше потвърдил, щях да си помисля, че този човек иска да си върне владението.

Аз те попитах още, дали някога е бил обвиняван в лъжа преди да каже това, което е казал, а ти отрече. За това аз се зачудих как човек, който не казва лъжа за другите, би казал лъжа за Аллах. След това те питах дали го следват бедните или богатите. Ти каза, че го следват бедните. И всъщност всички пророци са били следвани именно от съсловието на бедните. След това те питах дали последователите му се увеличават или намаляват. Ти каза, че се увеличават и всъщност това е пътят на истинската вяра, докато не бъде завършена във всички аспекти. Освен това те попитах, дали има някой, който след приемането на религията му се разочаровал и я изоставил. Ти отрече и всъщност това е белегът на истинската вяра, когато насладата ѝ влезе в сърцата и се смеси напълно с тях. Попитах те дали някога е извършил предателство. Ти отрече и подобно на него всички пророци никога не извършват предателства. След това те попитах какво ви нарежда да правите. Ти отвърна, че ви нарежда да служите на Аллах и само на Аллах, и да не съдружавате никой с Него, и ви забранява да почитате идоли и ви заповядва да се молите и да бъдете целомъдрени. Ако това, което казвате е вярно, той много скоро ще превземе това място под краката ми и аз знаех (от писанията), че той ще се появи, но не знаех, че ще е от вас и ако можех да го достигна, определено щях да се срещна с него, и ако бях с него, със сигурност щях да му измия краката.' Тогава Ираклий поиска писмото, адресирано от Пратеника на Аллах ﷺ, което беше доставено от Дихия до управителя на Бусра, който го препратил на Ираклий да го прочете. Съдържанието на писмото беше както следва: 'В името на Аллах, Всемилоствивия, Милосърдния, (това писмо е) от Мухаммед, рабът на Аллах и негов пратеник до Ираклий, владетеля на Византия. Мир на онзи, който следва правия път. Освен това те приканвам към исляма и ако станеш мюсюлманин, ще бъдеш спасен, и Аллах ще удвои наградата ти, а ако откажеш тази покана към исляма, ти ще извършиш грях, заблуждавайки своите поданици. (И ти рецитирам думите на Аллах:)

Кажи: „О, хора на Писанието, елате към едно общо слово между нас и вас -; да не служим на друг освен на Аллах и да не Го съдружаваме с нищо, и едни от нас да не приемат други за господари, освен Аллах!“ А отвърнат ли се, кажете: „Засвидетелствайте, че сме мюсюлмани!“ (3:64)'

Тогава Абу Суфян добави: 'Когато Ираклий приключи речта си и прочете писмото, настана огромно викане и крещене в кралския двор. Така че ние бяхме изведени от двора. Тогава казах на другарите си, че въпросът с Ибн Аби Кабша (Пророка Мухаммед) е станал толкова известен, че дори кралят на Бани ал-Асфар (Византия) се страхува от него. Тогава започнах да се уверявам, че той (Пророка) ще бъде завоевател в бъдеще, докато не приех исляма (т.е. Аллах ме напъти към него)."

Един от разказвачите добавя: „Ибн ан-Натур бил управител на Илия (Йерусалим), а Ираклий бил главата на християните в Шам. Ибн ан-Натур предава, че веднъж, когато Ираклий посещавал Илия (Йерусалим), сутринта станал с тъжно настроение. Някои от свещениците го попитали защо е в такова настроение. Ираклий бил гадател и астролог. Той отговорил: ‘Снощи, когато погледнах към звездите, видях че водачът на тези, които практикуват обрязването, се е появил (станал е завоевател). Кой практикуват обрязване?’ Хората казали: ‘Освен юдеите никой друг не практикува обрязването, тъй че не бива да се страхуваш от тях. Просто нареди всеки юдей в империята да бъде убит.’

Докато дискутирали бил въведен вестносец, изпратен от краля на Гассан да донесе вестта за Пратеника на Аллах ﷺ до Ираклий. Чувайки новините, той (Ираклий) наредил да проверят, дали пратеника на Гассан е обрязан. Хората, след като го видели, казали на Ираклий, че е обрязан. Тогава Ираклий го попитал за арабите. Вестносецът съобщил: ‘Арабите също практикуват обрязването.’

(След като чул това,) Ираклий отбелязал, че арабите вече са суверенни. Тогава Ираклий написал писмо на свой приятел в Рим, който бил толкова учен, колкото и него самия. След това Ираклий отишъл в Хомс (град в Сирия). Стоял там, докато не получил отговор на писмото от неговия приятел, който се съгласил, че Пророка ﷺ се е появил и че именно това е Пророка ﷺ. При това Ираклий извикал всички византийски ръководители на събрание в двореца в Хомс. Когато се събрали, той наредил всички врати на двореца да бъдат затворени. Тогава той излязъл и казал: ‘О византийци, ако желаете успех, ако търсите правилно напътствие и ако искате империята ви да се запази, тогава се вречете във вярност към Пророка ﷺ (т.е. приежете исляма)!’

Чувайки това, хората хукнали към вратите като магарета, но ги открили заключени. Ираклий разбрал омразата им към исляма и когато загубил надежда, че те ще приемат исляма, наредил да бъдат върнати обратно и да слушат.

(Когато се върнали,) той казал: ‘Каквото казах, го казах, за да проверя колко силно сте убедени и го сторих.’ Хората се поклонили пред него и останали доволни. Това е края на историята за Ираклий (във връзка с исляма).”